

dávky za třetí osobou přímé pohledávky za ní, neboť podle čl. 368 odstavec 2 obch. zák. platí pohledávky komisionářovy i bez postupu za pohledávky komitentovy v poměru ke komisionářovi a jeho věřitelům. Byla-li ovšem pohledávka zaplacená komisionáři ještě před vyhlášením konkursu na jeho jmění, pak má komitent jen pohledávku konkursní. Bylo-li ale zaplacené až po vyhlášení konkursu správcí podstaty, má komitent, pokud předmět placený se nedá rozeznati podle § 371 obč. zák., pohledávku za podstatou podle § 49 čís. 4 konk. řádu a to pro bezdůvodné obohacení podstaty, nikoliv tedy pohledávku konkursní, jak míní odvolací soud. Poukaz na rozhodnutí čís. 4687 Sb. n. s. jest nevhodný, poněvadž toto rozhodnutí se týká jen vyrovnacího řízení, pro něž platí jiné předpisy. Jde jen o to, zdali žalobkyně přednesla skutkové okolnosti opodstatňující nárok z bezdůvodného obohacení podstaty podle § 1431 obč. zák. Předpokladem nároku podle § 1431 obč. zák. jest, aby bylo plněno omylem něco, nač nemá příjemce práva vůči plnícímu. Žalobkyně uvedla, že městský úřad v Ú. poukázal prostřednictvím Průmyslové banky za úhradu zboží částku 1.663 Kč 95 h, která jako úhrada za komisionářské zboží měla jí býti připsána k dobru, že však banka tuto částku vydala správcí podstaty, dále uvedla, že správce podstaty odepřel zaplacení zažalované částky 1.663 Kč 95 h, poněvadž prý jmenovaná banka ho vyzvala dopisem ze dne 9. února 1934, aby jí onu částku vrátil, s odůvodněním, že částka ta patří firmě Michael K. a že byla jen nedopatřením poukázána správcí podstaty. Tvrdila tedy žalobkyně, že bylo placeno omylem, a toto její tvrzení skutečně bylo jako pravdivé zjištěno již prvním soudem a odvolací soud toto zjištění převzal. Že byla konkursní podstata bezdůvodně obohacena, jest zřejmé z toho, že jí byla placena pohledávka, na kterou vůbec nároku neměla. Nejen plátce sám, nýbrž i oprávněná třetí osoba se může domáhati vrácení toho, co bylo zaplacené, bylo-li plněno omylem k její škodě a byl-li příjemce placením bezdůvodně obohacen na její úkor, jak bylo vyloženo v rozh. čís. 11223 Sb. n. s. Poněvadž žalobkyně přednesla a dokázala veškeré předpoklady podle § 1431 obč. zák., bylo jejímu dovolání s hlediska § 503 čís. 4 c. ř. s. vyhověno.

Čís. 15125.

Člen obecného zastupitel'stva, ktorý v schôdzke obecného zastupitel'stva učinil o podniku jedného z oferentov, uchádzajúcich sa o zadanie dodávky, nepravdivé výroky, spôsobilé ho poškodiť, nemôže byť stíhaný podľa § 10 zákona proti nekalej súťaži.

(Rozh. z 15. apríla 1936, Rv III 680/35.)

Žalujúca firma zúčastnila sa súťaže na dodávku parnej turbíny pre mestskú elektrárňu v B. V schôdzke obecného zastupitel'stva, keď sa rokovalo o oferte žalujúcej firmy, žalovaný ako člen obecného zastupitel'stva ofertu žalujúcej firmy neodporúčal a podľa prednesu žaloby vy-

jadril sa tak, že žalujúca firma je rakúskym podnikom, že v tuzemsku má len na oko malú dielňu a niekoľko robotníkov, že všetky väčšie práce zhotovuje vo Viedni, že celý jej základný kapitál je v rukách cudzincov, že celý jej zárobok plyní do Rakúska a že jej generálny riaditeľ je Rakúšan; preto je vraj treba proti takémuto rakúskemu podniku podporovať naše národné podniky. Žalujúca firma domáhala sa žalobou, oprenou o § 10 zákona proti nekalej súťaži, súdneho výroku, že je žalovaný povinný zdržať sa týchto výrokov a zaplatiť žalujúcej firme pre utrpené príkorie 100.000 Kč.

Súd I. stolice zdržovacej žalobce vyhovel a prisúdil žalujúcej firme 20.000 Kč odškodného za utrpené príkorie, odvolací súd jeho rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

Najvyšší súd dovolaciu žiadosť žalujúcej firmy zamietol. Dôvody:

Zásadou, ktorú dovolateľka uvádza, že sa nekalej súťaže podľa § 10 zák. proti nekalej súťaži môže dopustiť aj nesúťažiteľ, keď účel zľahčovania je ten, aby súťažné polozenie zľahčeného bolo oslabené, z čoho nepriamo vzniká prospech ostatným súťažiteľom, nemožno vystačiť vo všetkých prípadoch, najmä nie v súdenom prípade, kde ide o posúdenie činnosti žalovaného, ktorý sa ako člen obecného zastupiteľstva v schôdzke tohoto, určenej k rozhodnutiu o ofertách obci došlých na dodanie turbíny, údajne vyjadril o podniku žalujúcej strany tak, ako je v žalobe uvedené.

Je nepochybné, že tieto údaje, ak sa staly, mohli by podľa úmyslu žalovaného vzbudiť proti podniku aj oferte žalujúcej strany nepriaznivú náladu v sbore, ktorý o ofertách rozhodoval, a že by tak boli tieto údaje spôsobilé poškodiť podnik žalujúcej firmy, resp. oslabiť jej súťažnú pozíciu proti jej konkurentom.

Nemožno však v súdenom prípade pominúť vážnu okolnosť, že žalovaný konal tu ako spolurozhodujúci člen sboru, ktorého v pomere k súťažiacim firmám treba považovať za orgán zákazníka, čo samo o sebe vylučuje súťažný pomer medzi oferujúcimi firmami a členmi tohoto sboru.

Podľa povahy veci musela predchádzať rozhodnutie rozprava, v ktorej každý člen sboru bol oprávnený vysloviť svoj názor na vec, tedy odporučiť jednu z ofert k prijatiu, resp. zaujať a odôvodniť stanovisko proti inej oferte.

Už taký prejav činí sa s úmyslom, aby určitému oferentovi nebola zakázka udelená, vzbudzuje v sbore proti nemu náladu a oslabuje tak jeho súťažiteľskú pozíciu.

Lež — ako správne dovodil odvolací súd — to samo nestačí k záveru, že žalovaný konal »za účelom súťaže«, čo je nezbytným predpokladom činu uvedeného v § 10 zák. proti nekalej súťaži.

Opačné, len paušálne a povrchné posúdenie, ako to žalujúca strana požaduje, viedlo by k nedohľadným následkom, ktoré by sa účelu zákona proti nekalej súťaži viac priecili než s ním súhlasili.

Najmä by sa mnohý člen zastupiteľského sboru, verejne pojednávajúceho, obával pri rozhodovaní o ofertách vyjadriť slobodne svoj názor, aby prípadne nebol stíhaný podľa § 10 cit. zák. za údaje, ktorých pravdivosť je nemožno dokazovať, najmä keby sa páchatel podľa tohoto ustanovenia nemohol sprostíť zodpovednosti ani dôkazom púhej pravdepodobnosti, t. j., že tu boli isté okolnosti, z ktorých mohol usudzovať na pravdivosť svojho údaju.

Túto prísnu zodpovednosť ukladá zákon len osobám, ktoré konajú za účelom súťaže, t. j. podporujú, hoci len zastrene, súťažný záujem svoj vlastný alebo určitého iného súťažiťa.

Odvolačí súd zisťuje, že žalujúca strana v súdenom prípade toto o žalovanom ani netvrdila, ani nedokázala, a zistenie to nebolo dovolacou žiadosťou napadnuté; už preto je dovolacia žiadosť pri zaujatom stanovisku bezpodstatná.

Ináč treba poukázať na to, že i podľa vlastného prednesu žalujúcej strany inkriminované údaje zdôrazňovali momenty národnostné, resp. hospodársko-politické, tak že i pohnútky žalovaného, pokiaľ sú z týchto údajov patrné, môžu byť vzdialené súťažnému úmyslu.

Z týchto dôvodov skutkový stav v žalobe vyložený neposkytuje základ k použitiu ustanovenia § 10 cit. zák. a keďže vôbec nejde o súťaž alebo o súťažiteľskú činnosť, ani k použitiu § 1 tohože zákona.

Čís. 15126.

K §§ 528 c. ř. s. a 78 ex. ř.

Povolil-li první soud odklad exekuce, aniž uložil povinnému jistotu, rekursní soud však na rekurs vymáhajícího věřitele uložil jistotu, jest dovolací rekurs vymáhajícího věřitele do výše jistoty nepřipustný.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1936, R I 264/36.)

Na rekurs vymáhajícího věřitele proti usnesení exekučního soudu, jímž byl povinné straně povolen odklad exekuce do vyřízení podané žaloby o obnovu, vyhověl rekursní soud stěžovateli potud, že učinil povolený odklad exekuce závislým na tom, že povinná strana složí u soudu k zajištění nároku vymáhajícího věřitele jistotu 10.000 Kč. Dovolací rekurs vymáhající strany, v němž odporuje nízkému vyměření jistoty, byl nejvyšším soudem odmítnut z těchto

důvodů:

Rekursní soud, třebaž vyhověl ve zmíněném bodu rekursu vymáhající strany, podmíniv povolení odkladu exekuce složením jistoty (§ 44 odst. 2 ex. ř.) vytvořil ve skutečnosti právní stav pro vymáhající stranu příznivější, než jaký byl po usnesení soudu první stolice, takže, pokud rekursní soud neuložil povinné straně složení jistoty vyšší než 10.000 Kč, jde ve skutečnosti o potvrzení usnesení prvního soudu, jemuž nelze podle § 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř. více odporovati.